

[Fraenkel.]

Misère er dette, at Europa har mistet Markeder oversøisk, det kan ikke mere afsætte Varer for 40 Milliarder Kroner aarlig, saadan som det kunde før Krigen, og derfor kan en virkelig Hjælp, som skal hjælpe — ikke foreløbig og ikke paa Symptomerne, men paa det, som det gælder om at hjælpe paa — kun fremkomme gennem Foranstaltninger, der tager Sigte paa positiv Ophjælpning af Erhvervene.

Men hertil er der kun ganske overordentlig svage Spor. Det undrer mig saa meget mere, som der netop med dette Formaal for Øje lige ved den nuværende Regerings Tiltræden blev sat ind paa det rigtige Punkt, ved Nedsættelse af Markedsudvalget. Dette Udvalg gjorde ogsaa noget, og ud fra dets Arbejde træffer vi ogsaa netop de svage Spor, jeg nylig omtalte: der er gjort lidt ved Fiskeriet. Men selv paa dette Omraade kan og bør der gøres meget, meget mere. Vi venter paa Forslag fra Landbruget, fra det Markedsudvalg, der blev nedsat desangaaende, og nu undrer det mig saa meget mere, at vi ingenting har set derfra, som jeg har hørt, at der skal ligge Udarbejdelser fra dette Udvalg i Ministeriet. Jeg spørger den højtærede Landbrugsminister: Hvorfor i Alverden ser vi ikke noget af det hernede?

Dersom man vil rette Kritik mod Regeringen, saa forekommer det mig, at det er paa dette Punkt, man maa sætte ind. Det er ogsaa det vanskelige Punkt, det er det svære Punkt. Det er ikke vanskeligt at give Penge ud, saa længe der er noget i Kassen. Jeg er villig til at stemme for enhver Nødhjælp, som der er Rimelighed i, baade til Arbejdere og til Landbrugere, men jeg venter med Længsel paa Forslag, der tager en mere positiv Retning. Jeg vilde ønske, at flere og flere her i Tinget vilde kunne samles om dette Standpunkt, for vi naar et Øjeblik — og det kan godt naas snart —, hvor det er for sent. Det er det nemlig, saa snart Kassen er tom. Saa er det for sent, for ogsaa de Foranstaltninger, der skal iværksættes med dette Formaal for Øje, vil komme til at koste mange Penge.

Venter vi, indtil Kassen er tom, saa er det for sent, og saa er Situationen den, at man staar med store Masser af desperate arbejdsløse og med store Mængder desperate Landbrugere, som har maattet gaa fra Gaard og Hjem, muligvis ogsaa med desperate Folk fra andre Erhverv.

Til Løsning af den Opgave hører der noget mere end det, vi hidtil har set fra

Regeringen. Det kan jo ikke nægtes, at den højtærede Statsminister har en ikke ringe Evne til at glatte ud og tage facilt paa Tingene og hjælpe over, og det ligger der jo ogsaa i den Paastand paa Overgang til Dagsordenen, der er fremkommet fra den højtærede Regering. Man skal altsaa have Tillid til, at efterhaanden, efterhaanden som de enkelte Kalamiteter kommer frem, vil Regeringen holde Øje med dem og saa fremkomme med de Forslag om Foranstaltninger, som disse enkelte Tilfælde kræver.

Regeringen vil altsaa en Politik fra Tilfælde til Tilfælde. Men det er ikke det, der kræves i Øjeblikket, og det er ikke Statsmandsvisdom under Forhold som de nuværende at handle paa denne Maade. Saaledes som Situationen ligger, kræver det en fast og klar Overbevisning om, hvor Udgangspunktet for Vanskelighederne er.

Jeg vil ikke paastaa, at man i dette Øjeblik kan sige, hvordan Landbrugspriserne kommer til at ligge. Vi kan overhovedet ikke med Hensyn til Landbrugskrisen sige noget, før England har talt, og England taler ikke før Konferencen i Ottawa, der, saa vidt jeg husker, først skal finde Sted i Juli Maaned næste Aar. Men med Landbrugskrise eller uden Landbrugskrise staar man overfor ganske den samme Kalamitet: den uhyre og fremadskridende Arbejdsløshed, Mangelen paa Markeder for Industrien i ethvert Tilfælde, og det kræver, at den Statsmand, der er ledende under saadanne Forhold, maa have et fuldstændig klart og fast Udgangspunkt, ud fra hvilket han tager sine Beslutninger, ikke fra Tilfælde til Tilfælde, men efter en klar og samlet Plan, og det maa saa være Beslutninger, med hvilke han staar og falder.

Jeg vilde ønske, at det høje Ministerium havde stillet en Dagsorden, man kunde stemme for, men det kan man ikke for den Dagsorden, det her har stillet. Den forudsætter nemlig en Politik fra Tilfælde til Tilfælde, og det er i hvert Tilfælde aldeles ikke det, jeg ønsker. Den forudsætter, at man skal have Tillid til Regeringen med Hensyn til de Foranstaltninger, den vil gribe til for at komme igennem den haarde, for ikke at sige frygtelige Tid, vi oplever. Men Regeringen har vist for lidt, til at man kan have Tillid til den. Det højeste, man kan have, er Haabet om, at den dog snarest muligt vil forstaa, hvad Tilstanden kræver af den. Men vi maa se noget mere af rent positive Foranstaltninger end det ganske lille Skridt, der er gjort med Hensyn til Fiskeriet.